Ovsiše, oktober 2026

Draga Tišina,

dolgo sem mislila, da si odsotna. Da si tisto, kar ostane, ko ljudje nehajo govoriti, ko zaprejo vrata in ko svet za trenutek utihne. Zdelo se mi je, da si praznina, ki jo je treba čim prej zapolniti. Danes pa se sprašujem, ali se te v resnici ne bojimo prav zato, ker nam ne dovoliš, da bi se skrili pred samim seboj.

Povsod okoli mene je nekaj, kar zahteva mojo pozornost. Glasovi, glasba, sporočila, svetleči in utripajoči zasloni ter neštetо drobnih stvari, ki polnijo moje dneve. Tudi ko imam končno nekaj prostega časa, ga pogosto namenim nečemu, kar me zamoti. Pogosto je to igranje flavte, branje ali preprosto šolsko opravilo - učenje. Kot da bi morala biti vsaka minuta življenja koristno porabljena in kot da bi bilo narobe, če bi za trenutek preprosto obstala in samo obstajala.

Ko sem obkrožena z ljudmi, se mi zdi, da imam vedno kaj početi in o čem razmišljati. Toda ko ostanem sama, se nekaj spremeni. Nenadoma ni več toliko stvari, za katerimi bi se lahko skrila. Takrat se pojavijo misli, ki sem jih čez dan odrivala. Vprašanja, na katera še nimam odgovora, in občutki, za katere si nisem vzela časa.

Priznam, da mi to ni vedno všeč. Včasih bi najraje prižgala glasbo ali vzela telefon v roke, samo da mi ne bi bilo treba razmišljati in se soočiti s svojimi lastnimi mislimi, strahovi, željami... Lažje je poslušati glasove drugih, kot pa prisluhniti tistemu, kar se dogaja v meni. Kdaj pa kdaj je tvoja bližina neprijetna, ker mi pokažeš reči, ki jih sama pred seboj težko priznam.

Ob tebi tudi lažje sprejmem, da mi ni treba vedno vedeti, kaj storiti. Ni mi treba takoj najti rešitve, odgovoriti na vsako

vprašanje ali skriti vsakega žalostnega občutka. Lahko preprosto sem. Brez pričakovanj, brez dokazovanja in brez potrebe, da bi bila ves čas zaposlena.

Zdi se mi, da danes pogosto pozabljamo, kako dragoceni so takšni trenutki. Navajeni smo, da mora biti vse hitro, glasno in takoj dostopno. Ko se pojavi praznina, jo skušamo zapolniti, še preden bi lahko ugotovili, kaj nam želi povedati. Toda morda nekatere stvari potrebujejo prav čas in mir, da jih lahko zares razumemo.

Draga Tišina, ne bom trdila, da sem se te naučila sprejemati v celoti. Še vedno se ti bom kdaj pa kdaj izogibala in še vedno bom iskala hrup, kadar mi bo težko. A rada bi se naučila ostati s teboj nekoliko dlje. Ne zato, ker bi morala v vsakem trenutku najti kakšen globok odgovor, temveč zato, ker si tudi sama zaslužim trenutek, v katerem mi ni treba biti nič drugega kot samo jaz.

Morda mi ne boš nikoli povedala ničesar z besedami. Toda če se bom naučila poslušati, bom morda prav v tebi našla odgovore, ki jih v vrvežu vsakdanjega življenja sploh ne znam in ne zmorem slišati.

Zato te naslednjič, ko bo svet okoli mene utihnil, ne bom takoj pregnala. Poskusila bom ostati. Poskusila bom zadržati tvoj objem. Zadihati. In sprejeti trenutek takšen, kot je.

Do najinega prihodnjega srečanja te lepo pozdravljam.

Tvoja sopotnica Tinka

♡